

Kitab Daniel - Nomer Enem

Yoyakim

Jeff Pippenger

2023-12-01

Kitab Daniel lan Kitab Wahyu iku satemené sawijining kitab sing padha, ing pangertèn sing padha kaya déné Alkitab iku siji kitab, kang dumadi saka Prajanjian Lawas lan Prajanjian Anyar.

“Sajarah urip, pejah, lan wungunipun Gusti Yesus, minangka Putraning Allah, boten saged kabuktèkaken kanthi jangkep tanpa paseksi ingkang kinandhut ing Prajanjian Lawas. Kristus kaparingakên pratélan wonten ing Prajanjian Lawas kanthi cetha kados dene wonten ing Prajanjian Anyar. Ingkang satunggal maringi paseksi bab Sang Juru Slamet ingkang badhé rawuh, déné ingkang satunggal malih maringi paseksi bab Sang Juru Slamet ingkang sampun rawuh manut cara ingkang sampun kapratélakakên déning para nabi. Supados saged ngraosakên rancangan panebusan, Kitab Suci Prajanjian Lawas kedah dipunmangertosi kanthi temen. Cahya ingkang mulya saking jaman kapungkur nubuat punika ingkang ndadosakên uripipun Kristus lan piwulang-piwulang Prajanjian Anyar medal kanthi cetha lan endah. Mujijat-mujijatipun Gusti Yesus punika dados bukti kaallahanipun; nanging bukti ingkang paling kiyat bilih Panjenenganipun punika Juru Tebusing jagad kapanggih wonten ing pamedhar wangsit Prajanjian Lawas menawi dipunbandhingakên kaliyan sajarah Prajanjian Anyar. Gusti Yesus ngandika dhateng tiyang Yahudi, ‘Padha niliken Kitab Suci; awit ana ing kono kowé padha ngira yèn kowé nduwèni urip langgeng, lan Kitab Suci iku iya kang padha maringi paseksi bab Aku.’ Ing wekdal punika boten wonten Kitab Suci sanès kajawi Prajanjian Lawas; mila parentahipun Sang Juru Slamet punika cetha.” Spirit of Prophecy, volume 3, 211.

Bukti sing paling kuwat ngenani sapa lan apa Kristus iku, katon nalika pameca-meca Prajanjian Lawas dibandhingaké karo kasampurnaning pameca-meca mau ing sajarah Prajanjian Anyar. Mangkono uga tumrap sesambungané kitab Daniel lan Wahyu.

“Ing Kitab Wahyu, kabèh kitab ing Alkitab padha ketemu lan pungkasané ana ing kono. Ing kéné ana pepangkepé kitab Daniel. Sing siji iku sawijining pameca; sijiné manèh sawijining pambabar.” Kisah Para Rasul, 585.

Tembung “pelengkap” ateges nggawa marang kasampurnan. Kakaleksanané pitedah-pitedah kitab Prajanjian Lawas iku dadi “bukti” sing “paling kuwat” tumrap “keallahan” Kristus. Bukti sing paling kuwat bab sipat ilahi saka pitedah-pitedah ing kitab Daniel yaiku kakaleksanané pitedah-pitedah mau kaya kang dipratélakaké ing kitab Wahyu. Pitedah-pitedah ing Daniel diterusaké ing kitab Wahyu, lan digawa marang kasampurnan ing dina-dina wekasan, nalika Wahyué Gusti Yésus Kristus kabikak segelé.

“Kitab Wahyu iku kitab kang kaségel, nanging uga kitab kang kabukak. Kitab iki nyathet prastawa-prastawa nggumunaké kang bakal kalakon ing dina-dina wekasaning

sajarah bumi iki. Piwulang-piwulang ing kitab iki cetha lan mesthi, dudu mistis lan ora kena dimangertèni. Ing jeroné, garis pamedharan nabi kang padha kaya ing Daniel dijupuk manèh. Ana sawatara pamedharan nabi kang dipunbalèni déning Allah, mangkono nuduhaké yèn prekara-prekara iku kudu diparingi wigati. Pangéran ora mbalèni prekara-prekara kang ora gedhé akibaté.” Manuscript Releases, volume 9, 8.

Ing taun katelu pamaréntahané Yoyakim, ratu Yéhuda, Nebukadnésar, ratu Babil, tindak menyang Yérusalèm lan ngepung kutha iku. Daniel 1:1.

Ayat kapisan ing kitab Daniel ngemot kasugihan katrangan kenabian manawa dipunmangertosi kanthi leres. Kita badhé miwiti panggatosan kita saking Yehoyakim.

Yoyakim iku raja pisanan saka telung raja pungkasan Yehuda. Mulané, dhèwèké nglambangaké pekabaran malaékat kapisan. Putrané, Yoyakhin, kang uga kawéntar kanthi jeneng Yekonya utawa Konya, nglambangaké pekabaran malaékat kapindho. Sasampuné Yoyakhin banjur Zedekia, raja pungkasan saka telung raja pungkasan Yehuda. Zedekia nglambangaké pekabaran malaékat katelu. Ana sawatara seksi kenabian kang netepaké yèn Yoyakim iku sawijining pralambang saka pekabaran malaékat kapisan. Bukti-bukti iki wigati dipahami, awit iki nandhakaké yèn ayat kapisan saka Daniel bab siji lagi nélakaké pekabaran malaékat kapisan, lan kasunyatan iku dadi jangkar kang ndadèkaké bab kapisan iku bisa dipahami minangka pekabaran malaékat kapisan saka Wahyu patbelas. Kita bakal miwiti ing Babad II.

Wong-wong kang kaslamet saka pedhang padha digawa déningé menyang Babil; ing kana padha dadi abdine dhèwèké lan para putrané nganti tekan jaman pamaréntahan karajan Pèrsia: supaya kalakon pangandikané Pangéran lumantar tutuké Yérémia, nganti tanah iku ngrasakaké sabat-sabaté; awit sajegé isih suwung tanpa padunung, tanah iku netepi sabat, supaya kalakon pitung puluh taun. 2 Babad 36:20, 21.

Panyekelan ing Babil salawasé pitung puluh taun iku supaya tanah mau bisa ngrasakaké sabat-sabat sing durung katindakaké miturut Levitikus selikur lima. Pitung puluh taun sabat iku cacahé padha karo patang atus sangang puluh taun, nalika Israèl kuna wis ora nggatosaké pituduh ing Levitikus selikur lima. Patang atus sangang puluh taun pambrontakan ndhisiki pitung puluh taun panyekelan. Ing pungkasaning patang atus sangang puluh taun iku, telung raja bakal katundhukaké déning Nebukadnésar.

Ing pungkasaning pitung puluh taun panangkaran, Pangéran ngedegaké Kores, yaiku raja kang kapisan saka telung raja sing bakal netepaké dhawuh yèn Israèl kena bali lan mbangun manèh Yérusalèm. Artahsasta iku raja kang katelu saka telung raja mau, lan dhèwèké netepaké dhawuh kang katelu ing taun 457 SM. Dhawuh kang katelu iku miwiti wektu rong èwu telung atus taun ing Daniel pasal wolu, ayat patbelas. Ing taun 1798, pungkasan kang kapisan saka bebendu iku rampung, kitab Daniel kabukak segelé, lan malaékat kang kapisan saka telu mau rawuh. Malaékat kang katelu rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844.

Telung raja pungkasan ing Yéhuda kabèh padha ngadhepi Nebukadnésar, lan nalika panangkarané Yoyakim, pitung puluh taun iku wiwit. Iki lumaku terus nganti Babul dirusak,

lan panglima (Koresy) sing wis ngrusak Babul, lan sing sawisé iku ora suwé banjur dadi raja, marakaké dhawuh kang kapisan saka telung dhawuh. Dhawuh kang katelu miwiti ramalan bab soré lan ésuk sing pungkasané kaleksanan kanthi rawuhipun malaékat kang katelu saka telung malaékat. Kristus tansah nggandhèngaké pungkasan karo wiwitan.

Wiwitaning pitung puluh taun dumadi nalika Nebukadnezar kaping pisan nyerang Yerusalem. Pungkasaning pitung puluh taun ditandhani déning karusakanipun Babil. Karusakan pungkasan lan sampurna tumrap Yerusalem katindakaké ing jaman raja katelu saking telu raja sing kabèh wus diserang déning Nebukadnezar. Karusakanipun Yerusalem lumampah kanthi bertahap. Tiga raja pungkasan punika nglambangaké satunggal pralambang kenabian, ing pangertèn bilih kabèh wus diserang déning Nebukadnezar. Wong-wong mau dados pralambang tumrap tiga dhawuh sing kabèh dados satunggal pralambang, kados déné tiga malaékat ing pungkasaning rong éwu telung atus dina.

“Ing pasal kapitu kitab Ezra katetepaké dhawuh mau. Ayat 12-26. Ing wanguné kang paling pepak dhawuh iku katanggepaké déning Artahsasta, ratu Pèrsi, taun 457 SM. Nanging ing Ezra 6:14 omahé Pangéran ing Yérusalèm kasebut wis kabangun ‘miturut dhawuhe [‘decree,’ margin] Koresy, lan Darius, lan Artahsasta, ratu Pèrsi.’ Katelu ratu iki, kanthi miwiti, netepaké manèh, lan ngrampungaké dhawuh iku, wis nggawa dhawuh mau marang kasampurnan kang diperlokaké déning ramalan kanggo nandhani wiwitané 2300 taun. Kanthi njupuk taun 457 SM, yaiku wektu nalika dhawuh iku rampung dipun pepakaké, minangka tanggaling parentah mau, saben tetenger ing ramalan bab pitung puluh minggu katon wis kabukti kasampurnakaké.” *The Great Controversy*, 326.

Ibu White nedahaké yèn telung dekret iku perlu kanggo kasampurnaning ramalan. Panjenengané netepaké sesambungané siji lan sijiné, lan kanthi mangkono, ngenali ciri-ciri gramatikal saka tembung Ibrani “truth.” Panjenengané ngendika yèn dekret kapisan miwiti, dekret kapindho negesaké manèh, lan dekret katelu ngrampungaké “every specification of the prophecy concerning the seventy weeks.” Tembung Ibrani “truth” kawangun saka gabungan aksara kapisan, kaping telulas, lan pungkasan saka abjad Ibrani. Dekret kapisan miwiti, dekret kapindho negesaké manèh, lan dekret pungkasan ngrampungaké ramalan mau. Telung dekret iku ngemu tapak astané Alpha lan Omega, lan iku kasampurnakaké ing pungkasaning ramalan pitung puluh taun bab panawanan ing Babilon, sanadyan dekret katelu tekané adoh sawisé pitung puluh taun mau rampung. Telung dekret iku sifaté progresif, lan sanadyan iku telung dekret, iku tetep siji pralambang kenabian.

Malaékat kapisan rawuh ing taun 1798, malaékat kapindho rawuh ing mangsa semi taun 1844, lan malaékat katelu rawuh tanggal 22 Oktober 1844. Katelu malaékat iku minangka siji pralambang kenabian, kang makili Injil langgeng saka Wahyu pasal patbelas.

“Pesèn kapisan lan kapindho kaparingaké ing taun 1843 lan 1844, lan saiki kita ana ing sangisoré pawartané pesèn kaping telu; nanging katelu pesèn mau isih kudu dipratelakaké. Saiki padha wigatiné kaya biyèn yèn pesèn-pesèn iku kudu diambali marang wong-wong sing ngupaya kayekten. Kanthi pena lan swara kita kudu nggemakaké pawarta iku, nedahaké runtutané, lan penerapaning ramalan-ramalan sing

nuntun kita marang pesen malaékat kaping telu. Ora bisa ana pesen kaping telu tanpa pesen kapisan lan kapindho. Pesen-pesen iki kudu kita pasrahaké marang jagad lumantar terbitan-terbitan lan lumantar piwulang-piwulang, kanthi nuduhaké ing rerangkèning sajarah ramalan prakara-prakara sing wis kelakon lan prakara-prakara sing bakal kelakon.” Selected Messages, buku 2, 104, 105.

Telung ratu pungkasan ing Yehuda iku dadi siji pralambang, awit kabeh padha digawa mlebu ing manéka tataran panundhukan déning ratu Babil. Telung ratu pungkasan ing Yehuda, telung pranatan, lan telung malaékat, sanadyan cetha-cetha telu, uga dilambangaké minangka siji pralambang kenabian.

Telung ratu pungkasan iku kalebu pérangan saka tatanan profètis ing wiwitaning wangsit bab pitung puluh taun panawanan, lan marga saka iku padha dadi pérangan saka wiwitan kang nggambaraké pungkasaning pitung puluh taun panawanan. Panawanan iku diwiwiti kanthi panaklukan alon-alon marang telung ratu, lan pungkasané karajan sarta kutha krajané dirusak. Pungkasaning wangsit iku nandhani karusakaning bangsa lan ibukutha Babilon, kang dadi pratandha tekane telung dhawuh kang lumaku kanthi bertahap. Wiwitaning wangsit rong ewu telung atus taun ditandhani déning telung dhawuh kang lumaku kanthi bertahap, lan iku nggambaraké pungkasaning wangsit rong ewu telung atus taun, kang kapérang saka telung pesen kang lumaku kanthi bertahap.

Telung malaékat, lan telung pawartosé siji-sijiné, wis dipralambangaké déning telung ratu lan telung dhawuhé sing maju sethithik-sethithik. Telung ratu sing ngumumaké telung dhawuhé siji-sijiné wis dipralambangaké déning telung ratu sing maju sethithik-sethithik, sing saben-saben ngaturaké pawartosé bab pambrontakan marang Nebukadnezar. Telung pawartos pambrontakan, dipralambangaké déning telung dhawuh, kang sabanjuré dipralambangaké déning telung pawartos. Siji miwiti ramalan pitung puluh taun, kang sabanjuré pungkasané ana ing wiwitaning ramalan rong ewu telung atus taun, kang pungkasané ana ing rawuhipun malaékat katelu ing taun 1844. Pitung puluh taun nalika tanah iku kudu ngrasakké Sabaté ora kena dipisahaké saka 22 Oktober 1844.

Yehoyakim nglambangaké dhawuh kapisané Koresy lan uga pekabaran malaékat kapisan ing Wahyu pasal patbelas. Saliyané iku, telu seksi saka telung ratu Yehuda kang pungkasan, telung dhawuh, lan telung pekabaran malaékat, maringi katerangan kang cetha tumrap pralambang Yehoyakim, amarga sajarah kenabian saka telung malaékat iku wis ditandhani kanthi temenan déning ilham. Kateluné pekabaran mau nduwèni rawuhipun sajarah lan sawisé iku uga panguwasanipun sajarah.

Malaékat kapisan rawuh ing taun 1798, lan kaparingi kuwasa ing tanggal 11 Agustus 1840, kanthi ditegesaké prinsip sadina kanggo sataun.

“Ing taun 1840, sawijining kasampurnaning ramalan liyané kang nggumunaké nguripaké kapentingan kang amba. Rong taun sadurungé, Josiah Litch, salah sawijining pelayan utama kang martakaké rawuhé Kristus kaping pindho, wis nerbitaké sawijining panerangane Wahyu 9, kanthi mratélakaké sadurungé ambruké Kakaisaran Ottoman.

Miturut petungané, kakuwatan iki bakal dirubuhaké ... ing tanggal 11 Agustus 1840, nalika kakuwatan Ottoman ing Konstantinopel bisa diarep-arep bakal diremuk. Lan iki, aku pracaya, bakal katemokake pancèn mengkono.”

“Pas ing wektu sing wis katetepake iku, Turki, lumantar para duta besare, nampani pangayoman saka kakuwatan-kakuwatan sekutu Éropah, lan kanthi mangkono nyelehake dhiriné ana ing sangisoré pangwasané bangsa-bangsa Kristen. Kedadeyan iku netepi ramalan mau kanthi pas temenan. Nalika prakara iki kawentar, wong akèh padha yakin marang beneré prinsip-prinsip tafsiran wangsit sing dianut déning Miller lan kanca-kancané, lan sawijining dorongan sing nggumunake kaparingake marang gerakan advent. Wong-wong kang nduwèni kawruh lan kalungguhan padha sesarengan karo Miller, ing martakaké uga nerbitaké pandangan-pandangané, lan wiwit taun 1840 nganti 1844 pakaryan iku nyebar kanthi rikat.” *The Great Controversy*, 334, 335.

Malaékat kang kapisan rawuh ngumumaké pambukaning pangadilan ing taun 1798, nanging pawarta iku dhedhasar kasahihan pangenalan William Miller yèn sadina ing ramalan Kitab Suci nglambangaké setaun. Prinsip mau dikukuhaké “ing tanggal 11 Agustus 1840,” lan pawarta kang kapisan mau kaparingi kakuwatan. Kanthi gagaling ramalan bab rawuhipun Kristus ing taun Alkitab 1843, kang nyambung tekan taun 1844, malaékat kapindho saka Wahyu pasal patbelas rawuh. Kanthi gagaling ramalan mau ing mangsa semi taun 1844, gréja-gréja Protestan nampik paugerané Miller bab sadina kanggo setaun, lan dadi para putri Babil. Sawisé iku pawarta mau kaparingi kakuwatan ing mangsa panas taun 1844, nalika digandhèngaké karo pawarta Babakaning Tengah Wengi. Kanthi kaleksanané pawarta Babakaning Tengah Wengi ing tanggal 22 Oktober 1844, malaékat katelu rawuh karo pawartané.

Amarga pambrontakanipun Adventisme Laodikia ing taun 1863, umatipun Allah dipunpasrahi ngurangi sajarahipun Israèl kuna nalika ngumbara ing ara-ara samun. Panguwataning pesen kaping tiga badhé ngantos dumugi 11 September 2001. Saben satunggaling saking tiga pesen punika rawuh wonten ing sajarah lan sasampunipun punika dipunkuwataken.

Yehoiakim lan Kores nglambangaké panguwating malaékat kapisan, dudu rawuhipun. Sanadyan Yehoiakim punika ratu kapisan saking telu ratu pungkasan ing Yéhuda, lan sanadyan piyambakipun nggambaraken pekabaran malaékat kapisan, ciri-ciri kenabian ingkang dipratelakakén déning piyambakipun, sarta ugi déning Kores, nedahakén bilih kaloronipun punika pralambang panguwating malaékat kapisan, dudu pralambang rawuhipun malaékat kapisan. Rawuhipun pekabaran kapisan ing sajarahipun Yehoiakim punika Manasyè, ingkang dados ratu kapisan saking pitu ratu pungkasan ing Yéhuda.

Pitu raja ndhisiki karusakan Yerusalem sing pepak lan pungkasan. Pitu raja mau nglambangaké sajarah sing lumaku saya maju, kaya sajarah sing ditipifikasi déning raja-raja mau wiwit taun 1798 nganti 1844. Malaékat kang kapisan rawuh ing taun 1798, lan kang katelu rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844. Sajarah taun 1798 nganti 1844 iku sajarahé malaékat kapisan lan kapindho. Sajarahé malaékat katelu diwiwiti ing taun 1844. Nalika

Sister White negesaké pralambang pitu gludhug ing Wahyu bab sepuluh, piyambakipun ngendika bilih pitu gludhug mau nglambangaké sajarahé malaékat kapisan lan kapindho, nanging boten malaékat katelu.

“Padhang mirungan kang kaparingaké marang Yohanes, kang kaandharaké lumantar gludhug pitu, iku minangka sawijining gambaran rinci ngenani prastawa-prastawa kang bakal kalakon ana ing sangisoré pekabaran malaékat kapisan lan kapindho.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Sajarah pitu gludhug ing Wahyu pasal sepuluh nekanaké sajarah kaparingan kakuwasan marang malaékat kapisan wiwit tanggal 11 Agustus 1840 nganti kuciwa gedhé tanggal 22 Oktober 1844, nanging sanadyan mangkono, iku tetep nyakup kabèh sajarah malaékat kapisan lan kapindho. Panganggoné umum tumrap pitu gludhug yaiku yèn iku makili wektu saka 1798 nganti tanggal 22 Oktober 1844. Sajarah rawuhipun malaékat kapisan wiwit 1798 nganti kuciwa gedhé iku yaiku sajarah malaékat kapisan lan kapindho, lan sacara profétis diprayogakaké minangka pitu gludhug. Pitu gludhug uga dipratandhani déning pitung raja pungkasan ing Yehuda. Telu raja pungkasan saka antarané para raja mau ora mung nandhakaké raja-raja kang runtut, nanging bebarengan dadi siji pralambang kang kaanggit saka kang kapisan, kang tengah, lan kang pungkasan.

Ing sajarahé telung malaékat, pekabaran kang kapisan diparingi kakuwatan nalika tanggal 11 Agustus 1840, lan Jehoiakim uga Kores padha dadi pralambang tumrap prastawa mau.

Kita bakal nerusaké ngidentifikasi kayektèn-kayektèn sing paling wigati iki ing artikel sabanjuré.

“Integritas kang ketat kudu diugemi déning saben murid. Saben pikiran kudu ngarahaké dhiri kanthi kawigatèn kang kebak pakurmatan marang pangandikané Allah kang wis kawehyakaké. Pepadhang lan sih-rahmat bakal kaparingaké marang wong-wong kang mangkono padha manut marang Allah. Wong-wong mau bakal nyumurupi prakara-prakara kang nggumunaké saka angger-anggeré. Kayekten-kayekten agung kang wiwit dina Pentakosta wis suwé tanpa digatèkaké lan tanpa katon, bakal sumunar saka pangandikané Allah ing kasucèn asalé. Marang wong-wong kang saestu tresna marang Allah, Roh Suci bakal nyatakaké kayekten-kayekten kang wis luntur saka pikiran, lan uga bakal nyatakaké kayekten-kayekten kang temenan anyar. Wong-wong kang mangan daging lan ngunjuk getihé Putraning Allah bakal nggawa metu saka kitab Daniel lan Wahyu kayekten kang kawehyakaké déning Roh Suci. Wong-wong mau bakal nglantaraké kakuwatan-kakuwatan tumindak kang ora bisa dipunpendhem. Lambé bocah-bocah bakal kabukak kanggo martakaké wewadi-wewadi kang wis kasimpen saka pikirané manungsa. Gusti wis milih prakara-prakara bodho saka donya iki kanggo ngisin-isini wong-wong wicaksana, lan prakara-prakara kang ringkih saka donya iki kanggo ngisin-isini kang rosa.”

“Kitab Suci ora kena digawa mlebu ing sekolah-sekolah kita mung kanggo diselipaké ana ing antarané paham ora pracaya. Kitab Suci kudu didadèkaké dhasar lan pokok piwulanging pendhidhikan. Pancèn bener yèn kita saiki wis mangertèni Sabdané Gusti

Allah kang gesang luwih akèh tinimbang sing kita mangertèni ing jaman kepungkur, nanging isih ana akèh banget sing kudu disinaoni. Kitab Suci kudu dipigunakaké minangka Sabdané Gusti Allah kang gesang, lan dianggep minangka kang kapisan, kang pungkasan, lan kang paling utama ing samubarang prakara. Mangka bakal katon tuwuhing rohani kang sejati. Para murid bakal ngrembaka watak agami kang sehat, amarga padha mangan daging lan ngombé getihé Putraning Allah. Nanging manawa ora diawasi lan dipiara, kasehataning jiwa bakal saya rusak. Tetepa ana ing saluraning pepadhang. Sinaua Kitab Suci. Wong-wong kang ngladèni Gusti Allah kanthi setya bakal kaparingan berkah. Panjenengané kang ora nglilani pakaryan setya siji waé tanpa ganjaran, bakal makuthani saben tumindak kasetyan lan kajujuran kanthi tandha-tandha khusus katresnan lan keparengané.” Review and Herald, August 17, 1897.